

Arrest

nr. 244 988 van 27 november 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 juni 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY & VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende in België drie verzoeken om internationale bescherming (VIB) in, waarvan de laatste dateerde van 21 januari 2016. Ook dit verzoek resulteerde, net zoals de vorige twee, in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat verzoeker tegen deze laatste beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna:

de Raad) werd beslecht bij arrest nr. 211 807 van 30 oktober 2018, waarbij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Op 4 december 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Met een beslissing van 18 juni 2020 wordt deze aanvraag onontvankelijk bevonden door de verwerende partij. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.12.2018 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De Belgische immigratiewetgeving bepaalt hoe mensen met een andere nationaliteit het recht kunnen verwerven om hier te verblijven. Een vreemdeling die langer dan 3 maanden in België wenst te verblijven moet daarvoor voorafgaand een machtiging aanvragen. De machtiging om langer dan 3 maanden in België te verblijven, wordt door de vreemdeling aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De beslissing wordt genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De aangehaalde elementen vormen echter geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Elementen van integratie (kennis van de Engelse en Nederlandse taal, zijn tolerante houding tegenover andere mensen, het gegeven dat hij zich probleemloos mengt in de Europese cultuur, zijn werkverleden als hulppostman voor BPOST en bij de restaurants P. en A. S., de zwemlessen die hij aan volwassenen geeft via Buurtsport, dat hij studies Business Management – International Business aanvatte) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Bovenstaande elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. Voor wat zijn tewerkstelling betreft, dient er opgemerkt te worden dat deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Betrokkene is niet school- en/of leerplichtig. Betrokkene heeft steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen. Op basis van een studentenvisum kan hij terugkeren naar België om zijn studies verder te zetten. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene heeft 3 asielprocedures ingediend. Er werd hem telkens geen beschermingstatuut toegekend. De ingeroepen elementen in het kader van zijn aanvraag art. 9bis met betrekking tot de problemen in het land van herkomst werden reeds aangehaald ter ondersteuning van deze asielaanvragen in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980). Betrokkene toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Voor wat betreft betrokkene bestaat een veilig intern vestigingsalternatief van waaruit hij verdere stappen kan ondernemen om een procedure op te starten voor het verkrijgen van een visum om in België te komen studeren en/ of te werken. Het UNHCR oordeelt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan. Betrokkene toonde voldoende zelfstandigheid en initiatief om naar Europa te reizen en zich alhier alleen in een geheel vreemde gemeenschap te vestigen. Er kan dan ook van hem worden verwacht dat hij zich in Kabul zou kunnen vestigen dat bereikbaar is via de internationale luchthaven. Uit de

beslissing van de RVV: "Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker." De veiligheidssituatie in Kabul is er de laatste jaren op vooruit gegaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. In de hoofdstad Kabul is er geen situatie van willekeurig geweld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat betrokkene in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een familie- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van zijn familiale relaties in België maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Betrokkene toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Betrokkene toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Afghanistan uitgesloten is. Bovendien kan betrokkene in Afghanistan terugvallen op een familiaal netwerk bestaande uit zijn moeder, vader en broer.

Betrokkene toonde voldoende zelfstandigheid en initiatief om naar Europa te reizen en zich alhier alleen in een geheel vreemde gemeenschap te vestigen. Er kan dan ook van hem worden verwacht dat hij zich eventueel tijdelijk in Kabul zou kunnen vestigen dat bereikbaar is via de internationale luchthaven. Regelmatig zijn er Afghanen die een visum-aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan. Zijn familie blijkt voldoende vermogend te zijn waardoor hij over de financiële draagkracht beschikt om een visum aan te vragen via de Belgische vertegenwoordiging in Pakistan. Betrokkene kan voor de procedure via de ambassade nog steeds een beroep doen op zijn advocaat, de heer A. N."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker citeert de motieven van de bestreden beslissing en stelt vervolgens:

"Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers' aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Dat de bestreden beslissing onaanvaardbaar is voor verzoeker en vernietigd dient te worden omwille van een gebrekkig onderzoek, een schending van de motiveringsplicht en een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

1. Buitengewone omstandigheden

In eerste instantie wenst verzoeker te wijzen naar het feit dat verwerende partij van mening is dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald.

Dat dit flagrant onwaar is en op zijn minst onvoldoende gemotiveerd werd door verwerende partij! Kruispunt-migratie.be beschrijft buitengewone omstandigheden als volgt:

"Het zijn omstandigheden waardoor het 'onmogelijk of bijzonder moeilijk' is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden, d.w.z. vanuit het buitenland, voor je naar België komt. Volgens die gewone procedure van artikel 9 van de Verblijfswet moet je een verblijfsaanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor je land van herkomst, of voor het land waar je wettig verblijft voor meer dan drie maanden. Maar als dat onmogelijk of bijzonder moeilijk is en als je al in België verblijft, alleen dan kan je een 9bis-aanvraag indienen in België."1

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die verantwoorden waarom zijn aanvraag in België werd ingediend.

Verwerende partij faalt er flagrant in afdoende te motiveren waarom deze elementen niet zouden volstaan.

De motiveringsplicht, zoals ze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, houdt in dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende dient te zijn.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het motiveringsbeginsel flagrant schendt!

Men stelt immers louter het volgende:

"De aangehaalde elementen vormen echter geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."

Dat, integendeel tot wat men stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. ' Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v. St., nr. 56146; R.v. St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v. St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker reeds meer dan 9 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft. Hij is zijn land van herkomst ontvlucht uit schrik voor zijn leven omwille van de Taliban.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Afghanistan om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al jaren niet meer in Afghanistan is geweest! Hij heeft zijn leven hier opgebouwd! Hij heeft Afghanistan reeds 9 jaar geleden verlaten.

Men stelt dat er een veilig vluchtalternatief bestaat voor Kabul. Nochtans dient verzoeker op te werpen dat de situatie in Kabul alles behalve rooskleurig is. Tevens is Kabul op 7u verwijderd van de Ambassade in Pakistan, wat het voor verzoeker zeer moeilijk maakt om via diplomatieke weg een aanvraag aan de bevoegde diensten te verrichten.

De elementen die verzoeker aanhaalde, dienen wel degelijk in overweging te worden genomen als buitengewone omstandigheden. Kruispunt-Migratie.be geeft de volgende voorbeelden aangaande buitengewone omstandigheden:

"De rechtspraak aanvaardt deze buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"

En specificeert verder het volgende:

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

- je kind zou een school- of academiejaar verliezen
- je zou je werk verliezen
- je bent opgesloten in de gevangenis

Voorbeelden van omstandigheden in het herkomstland:

- oorlog
- weigering van legerdienst2"

Dat verzoeker duidelijk buitengewone omstandigheden aangehaald heeft, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Dat het bijgevolg onaanvaardbaar is dat deze niet aanvaard worden door verwerende partij!"

2.2. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het EVRM, en wordt als volgt uiteengezet:

"Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Afghanistan een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Dit omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoeker is immers al jaren niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

In de aanvraag tot regularisatie werd duidelijk aangegeven dat de situatie in het land van herkomst absoluut precair is en dat de veiligheid van verzoeker niet kan worden gegarandeerd. Hierbij werden er ook verschillende krantenartikels toegevoegd teneinde de actuele situatie in het land van herkomst te duiden.

Verwerende partij stelt dat er geen persoonlijke vrees is waardoor een schending van artikel 3 EVRM niet kan weerhouden worden. Doch heeft verzoeker zeer gedetailleerd verwezen naar de precaire veiligheidssituatie in het verblijfsalternatief, zijnde Kabul. Verwerende partij heeft zonder meer voor haar motivering verwezen naar de elementen en de motivering die door het CGVS werden gebruikt om het verzoek om internationale bescherming te weigeren. Het spreekt voor zich dat een loutere verwijzing naar de motivering van een andere beslissing (die andere grondslagen heeft!) niet volstaat om tegemoet te komen aan de motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij. Tevens verwijst verwerende partij naar een beslissing, genomen in 2018. Intussen zijn we 2 jaar later. Verwerende partij diende de actuele situatie te onderzoeken en niet louter te verwijzen naar een eerder genomen beslissing.

In de aanvraag tot regularisatie werd reeds uitgebreid verwezen naar de precaire situatie in Afghanistan.

Bovendien wenst verzoeker het volgende nog te benadrukken:

De regio waaruit verzoeker afkomstig is, is absoluut niet veilig en de kans dat verzoeker het slachtoffer wordt van geweldsplegingen is dan ook reëel. Zeker na een jarenlang verblijf in het buitenland en de doorgeknipte banden met Afghanistan, is het voor verzoeker niet mogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Men dient ook rekening te houden met de ernst van het geweld in Afghanistan en het aantal willekeurige burgerslachtoffers die vallen. In vergelijking met de situatie in 2017 kan men enkel een ernstige wijziging vaststellen in de meest negatieve zin van het woord. Recente nieuwberichten tonen de gevarensituatie in Afghanistan duidelijk aan:

"Door een zware explosie in de Afgaanse hoofdstad Kabul zijn zeker zes mensen gedood, vier burgers en twee politieagenten, zei een woordvoerder van het ministerie van Binnenlandse Zaken. Nog eens 84 mensen raakten gewond. Volgens Save the Children zijn er zeker vijftig kinderen onder de gewonden."

Op 19 juli 2019 vond er nog een explosie plaats nabij een Universiteit in Kabul:

"At least eight people have been killed after a bomb detonated near university premises in Afghanistan's capital on Friday, officials said. Wahidullah Mayar, the Health Ministry spokesman, wrote on Twitter that another 33 people were wounded in Friday's explosion.

[...]

The early morning explosion also set two vehicles ablaze, although it was not clear if the attack was carried out by a suicide bomber or a remotely detonated bomb, according to Kabul police spokesman Ferdous Faramarz.

The university compound also houses several hostels where many students stay over the summer, attending classes and conducting research."

Later in de maand juli zijn er opnieuw luchtaavallen geweest in Kabul. Ook deze keer zijn er opnieuw veel onschuldige burgers om het leven gekomen. Uit de nieuwsberichten blijkt tevens dat het de regeringstroepen zijn die verantwoordelijk zijn voor een groot deel van de slachtoffers. We lezen het volgende:

"Bij luchtaanvallen en grondoperaties van de Afgaanse regeringstroepen en hun bondgenoten komen steeds meer burgers om het leven. Het aantal burgers dat bij militaire acties van de regeringsgetrouwe troepen gewond raakte of gedood werd, steeg in de eerste helft van dit jaar met 31 procent naar 1.397 slachtoffers. Dat staat in een rapport van de VN-missie in Afghanistan (UNAMA).

[...]

Wanneer alleen wordt gekeken naar het aantal burgers dat werd gedood, dan blijken de regeringstroepen twee kwartalen op rij verantwoordelijk te zijn voor meer slachtoffers dan de opstandelingen. De eerste zes maanden kwamen bij operaties door de Afghaanse veiligheidskrachten, hun internationale bondgenoten en regeringsgetrouwe militieën namelijk 717 onschuldige burgers om." Uit de recente nieuwberichten blijkt ook duidelijk dat zelfs kinderen en vrouwen vaak het slachtoffer zijn van het eindeloze geweld in Afghanistan. Ook in het meest recente CEDOCA-rapport lezen we dat de situatie in Afghanistan gevaarlijk is: "Kabul regularly witnesses violence. Large-scale attacks causing hundreds of civilian casualties have been recorded in previous years. Commenting on a string of violent incidents in January 2018 in urban areas and in Kabul city in particular" [...] The targets of these attacks have been high-profile international institutions, both military and civil - including diplomatic personnel and western non-governmental organizations (NGOs), in addition to Afghan authorities, institutions and security forces. According to UNAMA, the suicide and complex attacks in Kabul in 2018 mainly targeted civilians, including the civilian government administration, places of worship, education facilities, election-related sites and other 'soft' targets. (Eigen markering) Uit de lezing van alle nieuwsberichten en de recente berichten rond Afghanistan, kan men afleiden dat de regering en het Afghaanse leger en de politie de situatie in Kabul niet onder controle hebben. Bovendien is het ook duidelijk dat de gewone Afghaanse burgers een belangrijk doelwit zijn bij de geweldsplegingen. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden zijn een vaak voorkomend fenomeen in Afghanistan. Verwerende partij heeft geen enkel actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst, noch heeft zij de elementen die werden opgeworpen door verzoeker onderzocht en mee in de beoordeling opgenomen. Dat het duidelijk is dat verwerende partij niet voldaan heeft aan de motiveringsverplichting die op haar rust en dat de bestreden beslissing wel degelijk een schending van deze verplichting inhoudt. Daar waar verwerende partij oppert dat er geen begin van bewijs wordt geleverd door verzoeker met betrekking tot de precare veiligheidssituatie dient met klem te worden opgemerkt dat dit wel degelijk het geval is en dat dit integraal door verwerende partij genegeerd wordt. Dit maakt dan ook bijkomend een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat dit uiteraard uitzonderlijke omstandigheden zijn. Verwerende partij dient hier wel degelijk rekening mee te houden! Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM. Dat verwerende partij zonder enige motivering stelt dat een schending van art. 3 EVRM niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid zonder enig onderzoek uit te voeren naar de gevolgen indien verzoeker dient terug te keren. Het niet voeren van een adequaat onderzoek naar de situatie is flagrant onzorgvuldig en schendt de beginselen van behoorlijk bestuur. Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker! De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden. Dat verzoeker onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid, zonder dat men dit zelfs maar onderzoekt. Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt! Dat verzoeker daarenboven wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt die op hem betrekking hebben en het feit dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan, dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken. Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen en niet louter te verwijzen naar een beslissing die reeds 2 jaar eerder genomen werd, m.n. op 04.10.2017. Men weigert dit te doen."

2.3. Het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM. Het luidt als volgt:

"Elementen van integratie - eerbiediging van privéleven

Dat verzoeker van mening is, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van zijn aanvraag onderzocht diende te worden.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Zoals terecht opgemerkt door verwerende partij heeft verzoeker in zijn aanvraag zeer duidelijk een overzicht gegeven van zijn verdiensten hier in België en zijn uitgebreide vriendenkring. Verzoeker heeft een respectabel privéleven opgebouwd tijdens zijn legaal verblijf in België en hier dient wel degelijk rekening mee te worden gehouden. Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek verricht naar het beschermenswaardig privéleven van verzoeker in België. Dat dit een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Hij heeft verschillende tewerkstellingen gehad, hij heeft kennis van de Nederlandse taal, geeft zwemlessen aan volwassenen en heeft hogere studies Business Management - international business aangevat. Hiermee heeft hij zijn banden in de maatschappij zeker versterkt en heeft hij zich perfect geïntegreerd.

Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken. Hij verblijft immers al meer dan 9 jaar in België, deels legaal!

Men dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken, louter stellen dat dit enkel in de gegrondheid dient te worden behandeld is niet afdoende en motiveert niet waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aangemerkt worden. Op welke feitelijke grondslag of welke feitelijke basis baseert verwerende partij zich om tot dit oordeel te komen?

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, verwerende partij bevestigt dat er sprake is van integratie.

Dat verwerende partij hiermee nogmaals het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen?!

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen! Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoeker.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van Uw Raad:

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat men zijn integratie niet betwist.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden."

Verzoeker citeert nog artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en herhaalt in algemene termen dat zijn aanvraag niet op een deugdelijke wijze werd onderzocht.

2.4. De middelen worden samen beoordeeld.

2.4.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf

de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het juridisch kader waarbinnen de bestreden beslissing werd genomen is het volgende:

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt *in casu* onontvankelijk verklaard. Derhalve is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.4.2. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde elementen van integratie op zichzelf staand en in het licht van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vooreerst vast dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet worden beoordeeld in de ontvankelijkheidsfase. Dit standpunt is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State, die in zijn principiële arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 heeft geoordeeld dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.

Verzoeker leest de bestreden beslissing echter verkeerd waar hij wil laten aannemen dat de verwerende partij zich hiertoe heeft beperkt. De verwerende partij heeft namelijk verder geoordeeld om welke redenen zij van oordeel is dat verzoekers verwijzing naar tewerkstelling, opleiding en sociale bindingen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Dat verzoeker uit de bestreden beslissing niet zou kunnen afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, kan derhalve niet worden bijgetreden. Het komt dan ook aan verzoeker toe om met zeer concrete argumenten aan te tonen dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is, maar met het louter tegenspreken van het standpunt van de verwerende partij blijft hij op dat vlak in gebreke.

Verder heeft de verwerende partij de door verzoeker aangevoerde elementen aangaande zijn integratie ook beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM, om te komen tot de conclusie dat een schending van deze bepaling niet voorligt. Terzake moet worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland en dat staten in beginsel niet de verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Een tijdelijke scheiding met het oog op het indienen van een aanvraag houdt derhalve in beginsel geen schending in van artikel 8 van het EVRM, zoals de verwerende partij terecht stelt. Ook op dit vlak mag van verzoeker worden verwacht dat hij toelicht waarom de beoordeling van de verwerende partij inzake

artikel 8 van het EVRM in zijn specifieke omstandigheden wél in strijd zou zijn met deze bepaling en de daarrond ontwikkelde rechtspraak. De Raad kan alleen maar vaststellen dat hij daarover geen argumentatie voert. Een schending van deze bepaling is derhalve niet aangetoond.

2.4.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoeker –die verwijst naar de risico's inzake artikel 3 van het EVRM zoals hij die ook al had naar voor gebracht in het kader van zijn VIB- betwist niet dat deze drie verzoeken die hij indiende voorafgaand aan de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet hebben geleid tot de toekenning van een beschermingsstatus, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie). Zowel door de commissaris-generaal als door de Raad werd in het kader van de door verzoeker ingediende VIB's reeds getoetst of in zijn hoofd van een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is, en werd geoordeeld dat dit niet het geval is. De laatste beoordeling, ten gevolge van het meest recente VIB, is te lezen in het arrest 211 807 van 30 oktober 2018.

Verzoeker diende iets meer dan een maand later zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Hij stelt nu wel dat in de aanvraag tot regularisatie uitgebreid werd verwezen naar de preciaire situatie in Afghanistan, maar hij toont niet aan dat hij daarbij nieuwe concrete gegevens had aangebracht waardoor de verwerende partij zich niet zonder meer zou hebben kunnen beroepen op de beoordeling in het kader van zijn VIB -waarin onder meer de veiligheidssituatie in Kabul werd onderzocht- en die een andere beoordeling rechtvaardigen. In tegendeel, in het voormelde arrest van 30 oktober 2018 had de Raad zich onder meer gesteund op rapporten van april, mei en juni 2018, terwijl in zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verzoeker verwees naar informatie die zonder uitzondering minder recent was.

Verzoeker stelt terecht dat er inmiddels twee jaren zijn verstreken en dat de verwerende partij de actuele situatie had moeten onderzoeken. Echter, indien verzoeker van oordeel was dat de actuele situatie in Kabul een andere beoordeling vergt, dan had hij zelf het initiatief moeten nemen om zijn aanvraag te actualiseren. Terwijl de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf ligt, kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker zijn dossier niet heeft geactualiseerd met informatie die hij zelf relevant acht. In die optiek kan hij in zijn verzoekschrift niet zonder meer verwijzen naar informatie die hij niet ter kennis had gebracht van de verwerende partij alvorens die tot een beslissing kwam. Zoals reeds gezegd, moet de Raad zich voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. De nieuwe informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder kan dan ook niet in de debatten worden betrokken zonder dat de Raad *in casu* zijn bevoegdheid zou overschrijden. In die context moet er nog op worden gewezen dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingscomponent in zich draagt en dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019 heeft geoordeeld dat in de gevallen waarin een aanzienlijke tijd is verlopen tussen het nemen van het besluit tot verwijdering in de vorm van een bevel om het grondgebied te verlaten en de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van dat bevel, de minister of zijn gemachtigde op het ogenblik van die tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten een nieuw onderzoek verricht van het risico op schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. A fortiori geldt dit wanneer er een aanzienlijk tijdsverloop is tussen het nemen van een beslissing na een aanvraag enerzijds en het afleveren van een bevel om het grondgebied dat ook een onderzoek vraagt naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM anderzijds.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonde dat de verwerende partij, op grond van de gegevens die haar ter beschikking waren gebracht door verzoeker en die haar, via diens procedurele antecedenten, geen deugdelijk onderzoek zou hebben gevoerd naar de schending van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker ten slotte nog stelt dat Kabul op 7 uur reizen verwijderd is van de ambassade in Pakistan, wat het voor hem zeer moeilijk maakt om via de ambassade zijn aanvraag in te dienen, werd er in de bestreden beslissing al op gewezen dat hij voldoende initiatief en zelfstandigheid toonde om vanuit Afghanistan naar Europa te reizen, dat zijn familie voldoende vermogend is zodat hij over voldoende financiële draagkracht beschikt om een visum aan te vragen en dat hij daarbij een beroep kan doen op zijn advocaat. Verzoeker weerlegt dit niet, zodat hij niet aantoonde dat dit ten onrechte niet als een buitengewone omstandigheid wordt beschouwd.

2.4.4. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij op een onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is gekomen tot het oordeel dat de in de aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die verzoeker zouden toelaten de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in België en niet via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De middelen zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS